si sumatur substantialiter in propositione, seu formidem, de idem
ipsum; si tamen ut reduplicative ut cognita, in quantum formi-
dat, quia in dat ad extra; sicuti res se ipso in ad extra
rei sed formae. Quod in eodem sit negatio sua
ga si res se ipsa, et ut cognita sumatur spiritu in divisio;
bi formi, si sumatur reduplicative cognita est una pe
et est alia sumatur ipsa, iam ante illam reduplicabem
et distinctio eam factam ab illa, dat veritas facti si cog-
nio formet de ipso; quod non è necesse recurre ad illam dis-
tinctionem.

Nos. cognitio divina et creata reflectens
supra se ipsam sit veritem factam; et in è formi
de se ipsa: quod intra idem de se ipsa dari potest formi-
tes, aliquid in nat dicit veritas facti, in formite ipsa
de se ipsa. Respondeo mai, dicto min; è formi de seip-
sa, ita ut distinguat intellectus reflectens in se quod è ipsa,
ipsa. alias, nego min. sensus ei cognitio quod est ipsum cog-
nitis reflectentis distinguit a cognitione reflectente, sumitur
ora cognitio de ipsa, et reflexio est aminat, an revera forme
de suo ipso. Sicut potest est aminare de alia cognitione
distincta.

Sed. quando illi iudicent gnosis eam è facilis
iam in reflectite supra cognitionem, si min. generat rem cog-
nita de seipsa quod est à ge rei; quod in formite rei cognita
de se ipsa quod est à pa rei dicit veritas facti. Re
gnod ain, gatt, quod est aminet, an ipsum à se cognitio
in se habet à pe rei, ut ipse cognoscit, pa et ipsum de
ipso, in qua nulla fiere an gnosis habet veritem fa-
cti, nam potest reflectere, et cognoscere sola gnosis eam
se cognitionem, eamque de ipso generare, et aminando de
formet de ipso quod est à ge rei.

quia sui, an

Quaeri hic an talis Hermita, si re-
lat aliq; sua adita cognitio, an potuit q̃ ad alterum
illam ipsamet cognitio generare, è vi generandi ad to-
tum. R. eè ad alterum. Ratio intuitiva quan-
qz relatae sè realiq; de rebus adhuc cognitio manet a-
Hermita di adaqz ita ebro fuit è ad generei: qd adhuc cognitio
illegitè Deus ita sè relata suq adita. Verum tri
ri negari poe ibi fundari relationem rationis Hermitis qz
nisq; re cognita, sed dari naturalem regressum ad relationem
rationis; q relatio naturalis di gaudio mutuo d ria in fal-
sa, d q alibi.

Tertia Qu.

Vtrum Deus Providentiam Rerum Vniuersarum Habeat.

Ad tertiam operandum sic, 1a è apprehensio, q̃ à cognitio, q̃ it
suq simplicitate cognoscit totum sit affirmando, et negando.
Id tum pure representando, ut q̃ nos dicimus Deum non cognoscere
Angelus; et quando qz dubitatè si audet
illum affirmare, an tale sint Deus vi. 2a illum ope-
ratio sui ad unum, et è cognitio, q̃ illum aliqd affir-
et negat, ut vi Deus è misericors, Deus si è in iustus.
3a illum operatio è diuinum, d è cognitio, q̃ illum aliqd af-
firmat, et negat qz aliqd in ante cognitum iudicatum.
vi. Deus è ut: qd è sentiendum, q illum ei partes
qd. inferat unum ex alio. Qu. Qu.

De in Sensibus Veritas Falsitas.

Ratione 2 Cō firmat 1 ag 2 quia è, 2 ar 2 B in metha dicit q sensus, 2 n 24 B Quia d alia sententia, 2 pun 6. D Aure idem dicit q D Arr in Loga dist 24 sectio 1 q Cont ubidem dist sectione 2 n 2, et alii. D Arbat 10 D Cont et Arist 3 de aia cap 8 Quente — Sine visio cō Arbum è via, ita et ifty. Dr 2 qd veritas falsitas gnie dicta nil aliud è, qm gnmitas aij intentionalis, 2 Arb, D intā ab genio et singulari et oplexam, et Arbum apprehensi dari gnia 2 gnmitas, qd gnia, et rigurosa veritas falsitas. Dr 10 qd in mago realis si sumet 2 ne Arbitrii nā; qd et in mago intentionalis, q ij è apprehensio.

Dr vair 2 nam tenet B Jor 1 qd è d q 75 ag 2 q 1 L gnma vitalis n 373, et alii apud ipsum; q qd 2 1 2: eadem veritas, q regularis in 2 prioq, quia et in uoriq, q vel 2 prioq; D in uoriq verbis gnidentioq apprehensiq n ogavet veritas gnia, qd neq est in apprehensio è. Rqd mhi, qd in q loquens vocem corpo gnidentem apprehensi simplice si duat gnie dicere vitalis certitudo, neq est audiens posit gnidenti ejusdem certitudo mihi logis, D n Arbat q minus tam apprehensio, qm nos, ita 2 responderis Kant gniam veritem, 2 hanc gniam gnmitem 2 Arb, in q dixit veritas falsitas. Ita q nos

simplex quia signat, sed non ita, ut subsistente certi-
fiet aliquid verum; aliud sed certificare, et aliud sig-
nare, sed representare: Itaque dico signi et representare
et significare, non sed certificare, ita ut si in apprehensione ste-
lla, vel stella sit possit, quia signum nitet stellam, qn
non certificet de earum pariete; et ita de hinc non, et
apprehensio simplex.

Addo 2°, qd ex hoc argo patet. Non sequi
ad primum non dari veritatem objectam in simplici apprehensione;
non sed ex eo colligitur non dari in simplici apprehensione veritatem sim-
plicem, quia est simplex apprehensio. Addo 2°, qd ex illo argo
videt sequi dari gloriam veritatis stellam in apprehensione ste-
lla, quia qs apprehendit stellam annunciasse, vel prius echo,
nam audiens talem annunciationem externam praeexistente
annunciationem interna prudenta discrete qd unum
signis, sed non unum a secundum et.

Sed 2° in cognitione sensuum exterorum dari
simplex apprehensio sine sensibus; et non dari gloria veritatis
stellis: quia stat, et in apprehensione simplici dari simplex ap-
prehensio sine sensibus, non dabitur gloria veritatis stellis. Minor
patet qa gloria veritatis stellis est apprehensio cum sensibus
sine sensibus. Ratio mei. qa ubicumque datur sine apprehensio
cum sensibus, reperitur veritas stellis: dari in sensibus exte-
rioribus, ut patet ex auctoritate Aristotelis supra allegata: unde si
in sensibus adeo non apprehendat veritas sensuum exte-
rorum, apprehendet, sicut dicitur: veritas stellis et apprehensio
cum sensibus veniens sine sensibus cognoscit. Addo
ex argo, si posset minorem dari maiorem rationem, videtur qd
gloria veritatis stellis in apprehensione non in cognitione sensuum
exterorum; et apprehensio sit cum sensibus, non dari gloria

veritè fratem sed tendent aduersarii.

Sed 3°: imago realis, qui sitq; imma-
ginatio è ita imago; et in illa n dat veritas fratis:
ad Deum in apprehensione simplici: et id agnum fieri posse
in indiui Sacramenti, et libri mium ostendente.

R 1° in hac sitq; n ipsa veritem fratem, qa n dat
formitas internaliq; dici n posse uinitem realem,
qa dat conformitas realis; uind in ipsa imgla dati-
ri ad m veritas uirtualis qa sed è uirtualem repræsen-
tatiua; n dabitur fratis, qa n è cognio fratis; et dici da-
ri in ipsa imgla veritem fratem incoatam, n eo pfec-
tam. Si dat, sed fratem dominus Daniel-
is spiri veritas exterior, et ubi veritem existere in-
postibus, q loca illegi dent apprehensiones simplici, q ut
n diuidit, ita et n agnoscit. R ultrem utrq; in to
sed negare apprehensiones simplici veritem pfectam, et ple-
nam; n uio simplicem, et repetens aliud.

§ VI

De inuentio, et ratione dicti veritas fratis.

R affirm, et ita dispositis ab Act. Act. Sed n ultra
q pars, qa ut pat ex dictis veritas fratis reddit in
formitate cognition ad res: 90 7: dat formitas cognition
indicatiua ad res sed, et cognition discursiua ad res, ut de-
ri pot; dabit gloria, et cognition veritas fratis.

Duo pbet ratio generalis hac directam veritè

fatem. R. affe. et pri qd ipse et illy operatio ret ipsi
mutem dictam i suo ser; nam ipsimity apprehensio
et ipsimity sui in imagini intratly i suo ser; ipsimi-
ty iudicii pti ipsimitem in imagini addit et ipsimité
mutoij q. existit in negatione, et affatione: ipsimity sio cog-
nitio discursiua pti ipsimitem in imagini, et dato-
ij, addit et ipsimitem clarua fundatam in copula-
go- clarua. Ipsati ad hec q ad iudicium, et dis-
cursum, qa hec g. sotio - ho e sensitiuum -, qtenus in-
dicium semp et hia; qtenus sio inferti et pertinet
ad discursum pti ea falsa, nam si infera - ho e sen-
sitiuum -, qa e subia, et falso infera; et ei nie ho
sit sensitiuum, n ideo sequitur e, qa e subia, sed qa e at-
go in qibet illy operatione dati diversa, et distincta veritas fi-
tis.

Dei 2°. cognitio discursiua e sic iudicii: qua
ritur fatly cognitio discursiua stinet intra latitudem
iudicii. R. qd arij; nam si discursus tegitur ampli-
ficati q. aggregata in cognitionibus antibus et sequente; tamen
illy fai gloria, et ratio distinctiua abstrahit operationibus illy
sistit in attentu clarua et gloria p. partam go- clarua
et antibus, q. ad non supponunt ad cognitionem discursi-
uam, n in illa includunt: und et cognitio discursiua
et esset, et nesset; si veritas iudicii dati, et assistit
q. verbum e - veritas aut cognitio discursiua propri-
am clarua go- etc.

Dei 2°. ghastro dicitur pam illy opera-
tio in notitiam principiorum notorum, q. sine e iudicatua,
et in notitia sua, q. e discursiua: go 2a. illy operatio sti-
net veritem discursiuy. R. ghum n id ex hoc fuisse

P.58

quod et videmur et sum, et sum ita ut esse non esse
dicta, sed sub nre secunda generatione, et ita esse non nosse
tam, et evidenter, se hac esse indicatum, et discretum.

CAPUT

De Trinitate Personarum ut Deo et Filio et Spiritu

Fallitur abse è Deitatis unitas: Deus Pater, Filius
et Spiritus in substantia, et natura: fallitur regula sub-
divisionis in genere, et specie, et in generatione: generatio
ua è determinata cognitio igitur Deo, qd cognitio nulla
mio repugnat; et haec regula in hi cognitione; nam
eo ipso qd cognitio fallitur vi suum locum regularem,
hic negatur determinatio alterius alteri loco, qd nullo mio
repugnat. Fallitur generatio dei in cognitione,
addatur in repugnante locum, et nisi in addatur, ut
igitur cognitione genus ut ait, et in ut est rota, dicit
in tunc dari in cognitione determinata generatio, qd
repugnat aliqd alterio debito.

Haec in determinata deinde negatio, et pri-
matum, nullo mio, ni in generatione, dici qd fallitur
aliqn indicum, qd alter, Deum è trinum, sit falsi,
qa in determinat: Deo ut in carnat. immo dei alij Dei
sint falsi, qd unus alij repugnantes unum non mixe-
rium in determinat: abest mysterium Dei, qd in repugnat
qn est cognitio, qm Deus det ad ducenda alia rota, et
det falsa, qa in determinat: Deo è, qm Deus ducere
qd.

Falsitas propria è propria determinatio sui in ij tendit, et unum commune genus in ij intendit, ut si illum ungat bonum, et logicum docendo prij è logicis, et segnetur rem bonum ab eo docendo bonum è docendo bonum, et hac propria falsitas, quia semper in aliis reliquis adhaerit, et non sola propria determinatio omnium sui boni quae è a genere ut supra diximus. Dicitur falsa; et differt a ceteris, quia haec semper è determinatio ut alterius boni, et quod unum, et ij ad genus. propria ut ij ut sui boni.

Notandum 1º: dari aliquem in simplice, et plex dam: simplex è, quod sit apprehendit et dari sit subiectum, ut ens, at plexa è quod apprehendit et ad enunciatio, ut Mallet sit bonus.

Notandum 2º: quod illa falsitas communis non dicit dari in alia propriam necessariam, quia existit in propria extrinseca ij genus una cognitio, quia aliquid spectat sui boni, è determinatio ut alia determinet. Hoc est.

Dº 1º: in iudicio, et discursu dari genere falsitas facti.

2º ratio: et pro qua ratione cognitio determinat pro a suo bono quae è genus. Dicit cognitio indicativa, et discursiva et imaginaria, nulla, non determinatio; Ad imaginaria nulla tenet determinare sui boni: quia etc. R. tenet determinare sui boni quia tenet representativa, non tenet quia tenet dictiva. ut si ei aliquod affaniet, et negante, alter aliquid ei, hic a bonum, et quia ei determinat. Instat 2º: cognitio indicativa et discursiva quia representativa dicitur. Idem a genere: quia si quia tenet representativa determinare sui boni, et quia tenet dictiva. R. eadem a genere malum non habet.

Inst 2º cognitio indicativa quia tenet representativa tenet determinare sui boni: quia et determinet quia tenet dictiva tenet abstrahere dicta, non habet. Dº ratio quia habet maior ratio, aut determinatem dictiva dicendi dicit

falsa, et de firmitate reverentiae in sit diversa ita.
Et quod verum, et gravem. nec dissu a qua in iudicio
vocum attingit ad iudicam; ideo ejusmodi iudi-
cium, qua velut iudex huerta det veritem. Quando
si ipsemy dictum firmari ab dato quit e appetei
abse dicit falsu. Idem verum dicere in dili-
bili: unde si in alio in dat firmita, dat falsa, et
in hoc iudicio — Stricti enim, et ex, qui abse a falsa,
qua exp. firmati ab dato; malum ein ex ignoro dicere.

Do 2o. in abnegatione tamen dicit, ignorat
aut quod veri falsita, se dicimus, negavit, et verum.
Dicit qua abnegatio alty vij e negatio dicimus obst alty
rebus in representatij intellectu abnegantis. et ind e et pri-
vatione dicimus ziij hoij, qm ad esse in representa.

Do 3o. falsitas occasionalty, se gaveij
et reperi posit in abnegatio; nam Amphei, qm ex dica.
Dicit qua abnegatio dicum in esse representatij, sed illui
occasionem falsis indicandi; si abnegatio remittit qui
in ag. d mertis e occasio, ut illty indicet ee falsum,
nec sit integer: et sic et abnegatio, qm mysticy nei
d. Ne ee esse rota sui Plusqui, et sicut abnegatio
auri in to auri, altero qbet occasionem, ut illa indicet
ee unum aurum: hoc ti falsitas in e falsty, et tenty
abnegatio firmet. et nu dato abstenso.

§ vij

De in simili abnegatione dicti falsitas firmia, et firma.

Respondeo dicendum quod [illegible] et [illegible] dicit in omnibus [illegible] quod dicit in omnibus [illegible] à suo esse; et quia abstinentia simpliciter in esse determinat à suo esse: quod in abstinentia simpliciter in dicit [illegible] Maior è certa, et minor quod esse abstinentia in è res quae res quae esse dicitur: quod abstinentia è in res quae esse dicitur: quod abstinentia determinat in esse à suo esse.

Ad 1.um quod in eo dicitur indirum ad abstinere, quod indirum attinere et esse quae è à re rei, et affert, et negat ita esse, et esse à re rei: abstinere ita et attinere esse quae intentionalitè dicitur, et affert, aut negat ita esse à re rei: quod est.

Ad 2.um quod abstinentia è estatis in mente sui esse; et ad mutationem species impressae, quae ad illa affert imagines esse, in genere ad illo determinari intellendo: quod nec est abstinentia. Et hinc, quod quando quis auriculis abstendit aurum, illa abstinentia est à esse aurum, et à illo determinat; et nullo modo est esse aurum, nec determinatur aut determinatur à illo, quia illud nullo modo determinat.

Ad 3.um in abstinentia dari negatio habitudinis: quod et debet fabricata habitudinis habitudinis. Dicendum quod habitudo dicit esse ipsum subiectum, et fabricata habitudinis: quod est. Respondeo igitur, et ratio diversa è quod fabricata et determinata esse, abstinentia non semper determinat à sua esse, quae dicitur. ac ita fabricata è determinata ab esse, abstinentia non nunquam determinat à sua esse; aliquando abstinentia semper è ita, et nullo modo aliter fabricata. Ad quartum ita Ad 4.um quia [illegible] adinuicem est in

in eodem subiecto, ni alterum eorum inuidit à nia,
ut è calor ignis. abhenivi aiit, ut pote rationi-
ni nati nate è sunum sibi respondere, ut
habitit 3 Aiij. Sunt igitur in me à gradari
frigus interium, qd è dicium calori, et eo qd calor
ignis à nia inuidit. ita et aer abhenere, ni poterit
è habitus, sed nia uerini, et eo qd uerius inuidi
à nia abhenivi.

Et, tanquam solum adhibere ad-
uersarii actibus dicis, et sic nabbis, in qo dari uerius
habitus, qn erit ibi habitus, si sint sarcin, et de-
ait hera uia sublatum. Ideri potest 20 habitus
poterim ni è dicium uerini abhenivi, et in rationem
ramo; nam medium nudum habitus sit regeri unt.
uidum in aeny respondentium è uirtus et aeny
dictum è habitum.

Sed: Ideo in abhenere simplicitati
uerius habitus, qa sagc formari à suo obo qui è a
pe rei, sed et sagittima dicimari ab obo qui è a
pe rei. qd et. Dicit maiin, sit ei in abhenere
dari uerius habitus, qa adhati à suo obo, qui dicuer.
et à sency ut sit formati, sency in illo dari uerius, et
nullo mo habitus habitus.

Dicit, qa audit hanc uocem — et hetaurum
à pero, dicta, et abhendit aurum, obiri illius
abhenivi ni è dicium aurum, sed aurum dicium
ei pero, sed habitus è dici à pero-aurum: qd et
habitus erit abhenivi. Ridicit maiin; obiri illius
abhenivi è aurum dicium à pero, ut dicium à pero,
ni, ut obiicit abhenivi à illo aurum dicium à pero

do mali; et quia apprehensio veritatis aliquo quid
dicitur, et illud quod sit repræsentat.

§ 2°. Index libri et Theologia, di-
vinum splendet, divina nos; si falsum deinde falsum
et eodem modo cultus, gustus, et signa dum certe
induant divina non dum falsa, falsa; quia
apprehensio si repræsentet rem quæ a parte rei erit
vera; si aliam repræsentet, erit falsa. Et indi-
cia, et relig in ex emphasim adhuc est nulla im-
prime, et amabilia divina non falsa, sed ejus im-
mutat divina non falsa; quia veritas et falsitas
è hominis, et hominis cognitio et voluntas: sicut
oculus, et gustus amabilia, et minus prime divina
vi sana, et sanitas prime est det in oculi; apprehensio
non prime dicit ita, quia è cognitio hominis, sua voluntas;
et in quit dici falsa, quia nunquam a sua voluntate
formatur.

§ 3°. in re simpliciter dicit falsitas; quia
et in apprehensione simplici: aliquid quia tragedia, è
falsum Hoc est. Planum è falsum argentum: non
quia falsum hoc: et quia ut arte factum, quia in formam
et idea artificis, si falsum vi formam Divaro argen-
tum argentei. Quia aliquid, ad quod eo emdi, ed em
phasim adhuc. Et occasionalis è falsum, in non falsitas
ad ea emphasim arte factum res artefacta si ab-
id ea artificis in rei prime falsum, et tum et factus
ta; quia sunt id, inq in quam et id ea artificis, in si
valet ad ea opum, nec effici; sunt quibus cognio
le in repræsentat ita, quia si in dico, in id ea dicit falsa
si quam et dicere repræsentat. quia illud, ad in attingit

in è illius formae.

Deinde ex eo Angelos cognoscit, et retinent aliquid ex isto, quod in repugnet, quia formae illae quae sunt repugnantes, et non; et artefactum medium de cuidamin ab eo ad artificium in Deum alia idem in mente artificis quod formam; quae quae decent facta. Et 1° quod certum, quia artefacta sunt ut Deum in idem sunt ut ipsi, quia sic ipsi quaeri, et quaeri predicant a 2a idea artificis, quia semper magis quaeri semper in quibus disunxit. 2° quod min, quia artefacta sunt ut Deum habent quaerunt here mente artificis completa idem, a quibus predicant sunt ut Deum habilitem, et a quibus non dicari possunt.

Et dicit illis ex 3° in sensibus et terminis in dari et quae habitae proprium, et dicitur nostri, et quaeri. Et quia cognoscit sensibus extraneorum, et ellatis intuitive, et ellatis imaginis suorum dicuntur, quia semper cognoscunt res quae sentes, et dicit quae sunt. Quod et significando in ordinate sensibus intrement, et cognoscit sit ita facta, et magnitudo, et quae sit ritus oratione errant, et mutandi rem alia atque è a quae rei, id quae aeri è, et oratione ut, quod et in rerum agendi; in quibus è cognoscit sensibus eo quae, et quae nua facta.

Et dicendo quod dicit sensus morali, et quaeri; et ab ipsis, et quae sensus in sit res quae è a quae rei, et non quae dicit, quae quae sit sensus intrant.

Et sane è quod ratione in Deus, et ello

incolis cymbae in nigro et viridi colore, et trium lucem ita reflexam, ut illis det occasionem errandi videandi dari ibi res diversas, et distinctam cum reflexio illorum.

Denique ex eo quod aqua fugiat amatorem in alveo, dari occasionem illis errandi videando amatorem esse in saccaro, sibi indicit, et ne quidem aqua illi infusa, quam amorem ne quidem capit aqua.

Illi denique in nocte ad lucernam videns galligas serpentis sed fontem, in videt serpentes ululantes, et trium galleas; dari in occasionem illis hic spectrum [illegible] quemadmodum ad illas serpentes, ut videret aulum videre serpentes, sibi ululare. Et sic et ebrius una nam videt lucernas, et ita illusione spectrum numerandi mari videat duas uberes.

Non et dicendum, quando navigans, ne ipsi videat montes, urbes recedere; si ein videt urbes aut recedere montes, et ita cymbae recedentem fundunt species, et praebent illis occasionem errandi. Sili mis quidem album alunge, videt album qui dormit; et ita recedente spectrum illum aliquando videat esse nigrum: ut et videat remum in aqua esse fractum; quia species partim aqua diversa, et medium erratum videt podum in directe intimae illis praebent occasionem errandi.

Denique illudem opticis, videntibus arte magica res, quae sunt, et alias, atque se, et fundunt eis species arte Daemonis.

Colligere ergo ad poenam Dei et ira adversia ad punitio, nec dicitur dari quae in [illegible] praeter fallere; quia semper humani sensus ut dicitur;

Et in ignorantia Dei, quia est a gratia rei, id
in Deum, qua quia sit in Deo obscurantur.
Et Deus gratia infundere quasdam species rei cognoscendi,
adhuc in eo cui non faciebat habere quasdam
res cognoscendi, ut presentes; semper enim quasi erit res
presente, non vacat, qua quia sit in eo Deum oculis
Dei ut dicunt a parentes presens. Et quia id
non erraret, si deum adhibet ei vacat adversa.

Nihil est 3°. in nobis non dari gratia
veritatis habere, nec gratia falsitatis; qua veritas et
falsitas habet gratia dari nisi in cognoscibilibus
nisi, et dissimilibus a sui obiectis. Quod in gratiosis
bus verabis — ita — gratia est ita — gratia non est ita — sed dari
veritas, et falsitas tam quam signum quamvis enim non
in qua gratia, et falsitas in est veritas, et falsitas.

§ 2

Quid in apprehensione Intellectus falsitas.

Et est regula: cui Ex, quod sequitur quod Supra vitatur.
Primo nam fundatur, et supra quamvis non dari gratia
falsitatis in apprehensione simplici; tandem enim est vacat in utroque.
et ubi quod id eo in apprehensione simplici non dari falsitas gratia
et gratia, qua semper dicimur a suo obiecto repugnantia; id dicit
et hoc apprehensio intellectus, et est rendat in obscurum quod
obiecti, quod aut, ac vacat sit a quo rei: et in apprehen-
sione obiecta est non falsitas. Dicit 2° quod apprehensio
repugnantia hoc enunciabile — gratia est falsitas — dicimus
a vero, et non; si primum: quod non est falsum: si secundum, quod non est falsum

apprehensio illius, id alterius, qui illa repræsentat, et obiicit.

Probat 1º quia imago Cæsaris format in Cæsare, non si formetur è contra, si non fiat in illa, nè illius imago id alterius esse, in quo formatur. et sic extra ipsum Cæsarem. quæ est apprehensio si formatur in suo obiecto, è contra si non formatur, non è imago talis obiecti id alterius, qui repræsentat, et in quo formatur, vel cuius è contra.

Probat 2º quia si in apprehensione admittatur species et species fallitur, habetur id in veritate dicta, in quo adversarius admittit in deo virtualiter apprehensio. et probatur Deus ante quem videret omnia esse rationem aliquam, primum esse lapidem primum lapidem, illam apprehendit, et conceptio eam pri. lapidis, id talis apprehensio quo adversarius è falsa quia non formatur in suo obiecto, ut è a parte rei quod est.

Probat 3º quia est dicta ad veritatem, sed id sua dari primam et primam falsitate in veritate. et veritas sequitur amet obiectum ut formam, id tale non è a parte rei.

Potest 2º quod Deus, et Ter. in eo iudicium aliquis primum esse lapidem, id è falsum, quia non formatur re, ut è a parte rei, id est apprehensio repræsentans primum esse lapidem non formatur re ut è a parte rei, id est erit falsa. Iudicium aliquis primum esse lapidem id eo esse falsum, quia non formatur re ut è a parte rei, et quia sic è illius obiectum, id non est apprehensio, sed ex adversario sum ut obiicitur, et ut sic sumus formatur illa. id ratio huius adhuc è, quia iudicium est repræsentatum inclusit et distinctum, id affirmat et negat obiectum ita esse, sicut è a parte rei, et hæc sic et adversarius iudicium differentiam, quia non formatur formare se det esse, ut è apprehensio non nat-